

Huys Magazine

Jaargang 27 – nummer 3

Openingsfeest
Westerholm

Nieuwe bewoners
Beatrixhuys

Boekbesprekingen

Vrienden van
Westerholm

Ikjes

Huys Magazine

Het Huys Magazine is sinds 1995 een informatief magazine van Westerholm in Haren. De uitgave verschijnt drie keer per jaar en is bedoeld voor (wijk) bewoners, medewerkers, familie, vrijwilligers en andere belangstellenden. Het heeft een aantal vaste rubrieken die we iedere uitgave actualiseren. De wisselende rubrieken, zoals interviews, gedichten, verslagen en nieuws ontstaan door de inbreng van bewoners en medewerkers. De redactie is eindverantwoordelijk voor de totale inhoud van het Huys Magazine.

Redactie

Mevr. M. Kip, voorzitter
Mevr. B. Arends, namens Bewonersraad
Mevr. T. Zuidema
Mevr. V. Duursma
Mevr. A. Tilman
Mevr. J. Staal
Mevr. M.H.B.M. Suurmeijer

Vormgeving

De heer J. Langeveld

Leden van de Bewonersraad

Namens Westerholm:
Mevr. B. Arends, voorzitter
Mevr. H.C. de Kleijn, secretaris
De heer B. Dölle
De heer S. Pakker
De heer J. van den Berg
Namens huurders:
De heer J. Noordhoff

Leden menucommissie

De heer B. Dölle
De heer J. van den Berg
Mevr. H.A.M. Wagenaar-Kouwenhoven

Kopij

Kopij voor de volgende uitgave van het Heden kunt u voor 6 maart 2023 inleveren bij de receptie of mailen naar redactie@westerholm.nl

Inhoud

Voorwoord	2
Openingsfeest 24 September	3
Nieuwe bewoners Beatrixhuys	7
Berichten uit de Bewonersraad	10
Stichting Vrienden van Westerholm.....	11
Nieuwe Medewerkers	12
Onderzoek: De invloed van muziek op stemming	14
Kennismaken met een vrijwilliger	15
Boekbespreking	16
Column Job-Jan ten Horn	19
De Historie van Westerholm	20
Ikjes door mevrouw Holtkamp	14
Opschudd'n	22
Wijkzorg	23
Activiteiten bij Westerholm	24
Faciliteiten	26

Voorwoord

Alles heeft zijn tijd

Nu de drukte rond ver- en nieuwbouw grotendeels achter de rug is, is het tijd om tot rust te komen. Dat geldt voor de medewerkers en vrijwilligers, maar zeker ook voor u als bewoner.

Wellicht bent u één van de eerste bewoners van het Beatrixhuys of bent u nieuw komen wonen in een appartement in het Irenehuys of het Westerhuys. Dan geldt voor u zeker dat het wennen is. De inrichting van uw appartement, het leren bedienen van de apparatuur in het appartement en vooral ook het u eigen maken van de woon- en leefomgeving. Hoe gaat het eigenlijk in Westerholm, wat zijn de gebruiken, wat mag u verwachten en wat verwacht de organisatie van u? En vergeet vooral niet wat een verhuizing emotioneel met een mens doet: afscheid nemen van het vertrouwde en bekende, en weer wennen aan het nieuwe.

Kortom, tot rust komen is een relatief begrip. Soms helpt het om te merken dat je niet de enige bent die iets meemaakt, niet de enige bent die even iets niet weet, niet de enige bent die weleens boos of verdrietig is. En het kan ook fijn zijn om samen met anderen te ontdekken hoe het wel moet.

Want wat maakt Westerholm tot wat het wil en kan zijn? Natuurlijk zijn we superblij en trots dat we met z'n allen een mooi gebouw en een mooie buitenruimte hebben kunnen maken. Je zou kunnen zeggen dat zijn de voorwaarden. Maar wat Westerholm echt maakt tot wat het wil en kan zijn, zijn natuurlijk de mensen. Dat bent u als bewoner, contactpersoon of familielid. Dat zijn de medewerkers en vrijwilligers, dat zijn de burens en

de mensen in de wijk. Al deze mensen samen maken dat mensen fijn en veilig oud kunnen worden en oud kunnen zijn.

Neem de tijd om te wennen aan uw nieuwe appartement. En als u hier al wat langer woont: geniet van de rust nu de overlast van het bouwen grotendeels voorbij is. Laten we zo in alle rust en met aandacht voor elkaar toelevens naar de decembermaand. De maand die voor velen herinneringen oproept. En ook de maand die het mogelijk maakt om net even wat meer aandacht voor elkaar te hebben.

Alles heeft zijn tijd!

Met een vriendelijke groet,

Dineke Katerberg
directeur-bestuurder

Openingsfeest 24 September

Een eigen huis
Een plek onder de zon
En altijd iemand in de buurt
Die van me houden kon
.....

Met de regels van dit zo bekende liedje vertolkte onze collega Eline Raangs wat Westerholm wil en kan zijn. Het was de start van het openingsfeest van de nieuwbouw van Westerholm. Op 24 september was het zover. Na een lange en intensieve periode van plannen maken, (ver)bouwen en inhuizing, waren we klaar om onze trots en onze blijheid met elkaar te vieren. Huidige bewoners, te weten de dames Wagenaar, Tekenbroek en Stockmann overhandigden een symbolische grote sleutel aan de nieuwe bewoners die werden vertegenwoordigd door de heer Hogenbirk. Het bijzondere is dat de heer Hogenbirk jarenlang directeur is geweest van de Nicolaasschool, die stond op de plek waar nu het Beatrixhuys is gebouwd. En nu bewoont meneer samen met zijn echtgenote een appartement in het Beatrixhuys. Met z'n allen hebben we kunnen genieten van de flair en de didactiek die de heer Hogenbirk in de genen zitten.

Het was een mooie feestelijke dag, die 24e september. Bewoners en familieleden waren met velen aanwezig, evenals medewerkers met hun familieleden en vrijwilligers. En natuurlijk vele anderen die zich verbonden voelen met Westerholm.

Ieder die dat wilde, kon een kijkje nemen in de nieuwbouw en het Grand Café, waar een aantal collega's uitleg gaf over het wonen in Westerholm. De dag werd omlijst met muziek door Un Deux Trois en het Alto Kwartet. Er was een foodtruck met koffie en thee, en de keuken verzorgde heerlijk hapjes. Bijzonder was de historische wandeling in de wijk. Onder de inspirerende leiding van Eppo van Koldam kregen deelnemers inzicht in de geschiedenis van de wijk waarvan Westerholm onderdeel is. De Nicolaaskerk had haar deuren geopend en mensen konden genieten van een prachtig orgelconcert. En natuurlijk waren er ook nog veel mensen die kwamen kijken of een appartement in Westerholm wellicht iets voor hen zou kunnen zijn.

Al met al was het een feestelijke dag waar we met veel plezier op terug kijken. Deze dag maakte duidelijk hoe fijn het is om gewoon in je eigen appartement oud te kunnen worden en tegelijkertijd onderdeel te blijven van de wereld om je heen. Fijn oud worden is een kunst die wij met z'n allen iedere dag beoefenen!

Met dank aan allen die zich hebben ingezet om de opening tot een feest te maken!

Dineke Katerberg

directeur-bestuurder

Openingsfeest 24 september

Openingsfeest 24 september

Nieuwe bewoners Beatrixhuys

Nieuwe bewoners over hun keuze voor het Beatrixhuys

In de zomermaanden zijn de appartementen in het Beatrixhuys door hun nieuwe bewoners betrokken. Wat heeft hen bewogen om de stap naar de nieuwbouw van Westerholm te zetten en wat is hun eerste indruk? Hieronder vindt u het antwoord van drie nieuwe bewoners.

De heer Bijl

De heer Bijl is geboren in Oude Pekela en heeft in de loop van zijn leven op verschillende adressen in Groningen gewoond. In de vijftiger jaren woonde hij al even in Haren, toen hij en zijn vrouw als pasgetrouwd stel op kamers woonden boven de Chinees op het hoekje van de Rijksstraatweg en de Julianalaan. Maar voor zijn werk – hij zat in de détailhandel als inkoper van luxe glas en porselein – heeft hij ook vele jaren in het westen des lands gewoond, in Hoofddorp onder de rook van Schiphol. Na zijn pensionering zochten hij en zijn vrouw de rust van het noorden weer op. Zij woonden eerst in Blijham, maar dat was toch iets té rustig, reden waarom ze naar Groningen stad verhuisden. “Wij hopten van het ene adres naar het andere”, zegt de heer Bijl. Toen zijn vrouw

Alzheimer bleek te hebben en in De Dilgt terecht kwam, woonde hij daar bij haar. Na haar overlijden betrok hij een appartement in de pas gereedgekomen Leijhoeve. De woonruimte daar beviel hem aanvankelijk goed, hij las wel over de nieuwbouw van Westerholm, maar besteedde er verder geen aandacht aan. Toen hij zich onrustig begon te voelen, met name door de grootschaligheid van de organisatie, kwam Westerholm weer in beeld, waar de nieuwbouw inmiddels bijna klaar was. Hij had het geluk dat hij daar snel terecht kon. Hij onderhoudt de goede contacten die hij in de Leijhoeve heeft opgebouwd en is intussen heel blij met de rust en geborgenheid die hij in Westerholm voelt.

Mevrouw Van Hoogstraten

Voor een domineesdochter was veelvuldig verhuizen vroeger heel gewoon, de dominee ging naar de plaats waar hij beroepen werd. Mevrouw Van Hoogstraten is geboren in Zeeland, maar opgegroeid in verschillende plaatsen in de provincie Groningen (haar moeder vond dat fijn, de directheid van de Groningers sprak haar aan). Ze had het geluk dat ze gedurende haar middelbare schooltijd in Stadskanaal woonde en niet halverwege de middelbare school hoefde te verhuizen. Haar studietijd bracht ze in Utrecht door. Haar beide ouders kwamen uit Utrecht en ze beschouwt Utrecht daarom als de plaats waar haar roots liggen. Ook in latere jaren heeft ze met haar vijf kinderen in Utrecht gewoond, maar toen die allemaal het huis uit waren, besloot ze om in een woongroep in Amersfoort te gaan wonen. Daar heeft ze goede jaren gehad, maar op den duur wilde ze er toch weg en omdat al haar kinderen in het Noorden woonden, verhuisde ze naar Haren. In een mooi

huis, daar niet van, maar waarom verschuilen de mensen in Haren zich allemaal achter zulke hoge bomen? Eigenlijk kon ze niet echt goed wennen aan het alleen wonen na haar ervaringen in de woongroep. Toen ze de afgelopen jaren lichamelijke klachten begon te krijgen, werd haar van verschillende kanten geadviseerd om naar Westerholm te verhuizen. Haar kinderen regelden de hele verhuizing, het eerste wat ze zag toen ze haar nieuwe appartement binnen ging was haar oude antieke kast. "Mijn huis!" dacht ze. De overgang van een eigen huis naar een klein appartement is groot, maar tussen haar en de anderen staan geen hoge bomen meer...

Nieuwe bewoners Beatrixhuys

De heer en mevrouw Reinink

Het echtpaar Reinink heeft elkaar leren kennen in 1962 in Enschede. De heer Reinink, geboren in Rijswijk, kreeg daar na zijn studie economie in Rotterdam zijn eerste baan en mevrouw Reinink, geboren in Nijverdal, volgde er haar opleiding tot verpleegkundige. Bij de bijeenkomsten van de vereniging 'Jeugd en Evangelie' sloeg de vonk over, in 1963 trouwden zij. In 1967 verhuisden zij met hun twee zoontjes naar Castricum, omdat de heer Reinink een baan had gekregen als universitair planoloog in Amsterdam. Na acht jaar werd hij aangesteld aan het geografisch instituut van de Rijksuniversiteit Groningen en verlieten zij Castricum om een groot huis met grote tuin aan de Kromme Elleboog in Haren te betrekken. Hier hebben zij 47 jaar gewoond, tot 9 augustus jl. Mevrouw Reinink heeft toen de kinderen het huis uit waren, gewerkt in het Martini Ziekenhuis, eerst in de verpleging, vervolgens het grootste deel van haar werkzame leven als secretaresse. De heer Reinink heeft indertijd gebruik gemaakt van de gunstige pensioenregeling van de RUG en heeft zich vele jaren aan zijn hobby's kunnen wijden (de Koninklijke Nederlandse Natuurhistorische Vereniging, de Culturele Raad, edelsmeden, kunstgeschiedenis). Een belangrijke hobby van mevrouw Reinink is tuinieren. Dit laatste is een van

de redenen dat zij, toen zij in de afgelopen jaren wat lichamelijke klachten begonnen te krijgen, huizen gingen bekijken, gelijkvloerse appartementen met een klein tuintje. Ook het nooit eindigende onderhoud van hun grote vooroorlogse huis met overal op- en afstapjes speelde mee in hun besluit om kleiner te gaan wonen. Hun zoektocht leverde niets op en toen kwam het Beatrixhuys in beeld. Het vooruitzicht zorg op maat te kunnen krijgen en niet meer te hoeven verhuizen heeft hen over de streep getrokken. Het opgeven van het idee van een eigen tuintje was de grootste stap voor haar, het wegdoen van het grootste deel van zijn boekenverzameling de grootste stap voor hem. Het leegruimen van hun grote huis was een enorme klus, maar ze waren op tijd begonnen en kregen veel steun van hun zoons. Natuurlijk is het wennen aan de nieuwe situatie, maar zij zijn tevreden dat ze de stap naar Westerholm gezet hebben.

Berichten uit de Bewonersraad

De nieuwbouw is klaar, het Beatrixhuys is sinds het eind van de zomer helemaal bewoond en in september is dit met een feestelijk dag gevierd. De Bewonersraad heeft veel waardering voor de geweldige inzet, waarmee de medewerkers van Westerholm dit allemaal voor elkaar hebben gekregen.

De Bewonersraad (voorheen de Cliëntenraad) heeft voor de nieuwe bewoners een kennismakingsmiddag georganiseerd om uitleg te geven over de taken en bevoegdheden. Het behartigen van de belangen van de bewoners kan alleen maar als de leden van de Bewonersraad regelmatig contact met de bewoners hebben. In de afgelopen coronajaren was dat niet altijd makkelijk vanwege de beperkte contactmogelijkheden. Contact via de mail is altijd mogelijk, maar direct contact verdient toch de voorkeur. Naar aanleiding van de gesprekken op de kennismakingsmiddag heeft de Bewonersraad daarom besloten om een vast maandelijks spreekuur te houden. Elke derde vrijdag van de maand kunt u tussen 11.00-12.00 uur met uw vragen en opmerkingen terecht bij de Bewonersraad in het kantoor van mevrouw Katerberg. Tijdens ons maandelijks overleg kunnen wij deze dan bespreken met de directie.

Een belangrijk aandachtspunt in deze maanden is de invulling van de vacatures die in Bewonersraad zijn ontstaan door het vertrek van mevrouw Lameijer die haar drie termijnen als vertegenwoordiger van de wijk erop had zitten en door de uitbreiding van het aantal bewoners van Westerholm.

Contact met de Bewonersraad is altijd mogelijk via de mail bewonersraad@westerholm.nl of middels een brief die u bij de receptie kunt afgeven.

Mevrouw Lameijer (linksonder op de foto) heeft inmiddels afscheid genomen van de Bewonersraad

Stichting Vrienden van Westerholm

Eindelijk is het dan zo ver, dat we iets voor u hebben kunnen doen. Natuurlijk was daar al het bloemetje in het voorjaar, maar u heeft ook kunnen genieten van een prachtig Schubert concert op 1 oktober jl. Trouwens ook bij de feestelijke opening van het Beatrixhuis waren we natuurlijk aanwezig en konden we Dineke Katerberg alvast symbolisch een vogeldrinkbak overhandigen. Een bak die te zijner tijd als de tuin klaar is, geruild mag worden voor iets wat in de tuin past. Afgezien van een flyer die op die dag is verspreid, hebben we inmiddels een vernieuwde folder, die we ook op 1 oktober al konden uitreiken. In die folder hebben we ook onze plannen voor het komende jaar gezet, een aantal klassieke concerten, er heeft inmiddels een echte circusvoorstelling (in huis) plaatsgevonden, maandelijks muziek in de huiskamers en regelmatig spelletjes zoals bingo. En de bedoeling is dat we deze activiteiten jaarlijks herhalen. Natuurlijk hebben we daarvoor financiële middelen nodig, maar we zijn ervan overtuigd dat u ons hierbij gaat ondersteunen.

Erna Poutsma-Smilde, secretaris

Nieuwe Medewerkers even voorstellen...

Julia Gietema

Hoi!

Mijn naam is Julia, ik ben 24 jaar en sinds september 2020 werk ik in Westerholm op de tweede etage.

Ik ben begonnen bij Westerholm als stagiaire verzorgende IG, deze stageperiode heb ik indertijd zó leuk gevonden dat ik ben gebleven en nu ruim 2 jaar later ben ik leerling-verpleegkundige bij Westerholm.

Wat veel mensen niet weten, is dat ik van mijn 16e tot aan mijn 22e vrijwilliger ben geweest voor een bewoners binnen Westerholm, met deze mevrouw ging ik elke zondag even een stukje wandelen. Deze mevrouw en ik hebben hier allebei al die jaren erg van genoten.

Toen dit stopte zeiden mijn ouders "je zult zien dat je nu ook stage gaat lopen bij Westerholm", dit wist ik nog niet zo zeker, ik stond er dan ook van te kijken toen ik het nieuws kreeg dat dat wel zo was. Ik had er erg op gehoopt, omdat het een bekende en fijne omgeving voor mij was en ik was dan ook blij dat ik bij Westerholm heb mogen stagelopen.

Eigenlijk ben ik nu fulltime stagiaire maar zo voelt het niet, ik ben gelukkig al helemaal gewend, de collega's kennen mij en ik ken de collega's, we weten wat we van elkaar kunnen verwachten.

Ik woon in Groningen samen met mijn huisgenoot Doesjka en ik doe in mijn vrije tijd wekelijks aan paardrijden, samen met acteren is dat een van mijn grote passies.

Groetjes,

Julia Gietema

Linda Koch

Mijn naam is Linda Koch (44) en sinds januari 2021 ben ik werkzaam in Westerholm. Ik ben eerst werkzaam geweest als vrijwilliger in welke hoedanigheid ik meerdere activiteiten heb gedaan, zoals wandelen met bewoners, ondersteunen bij activiteiten en wekelijks koffie en thee schenken. Ik heb dit met veel plezier gedaan. Na het afronden van de verpleegkundige opleiding heb ik de opleiding 'Management in de Zorg' gevolgd en ben ik een paar jaar werkzaam geweest als teamleider bij De Woonzorgboulevard in Eelde. Ik heb dit met veel plezier en toewijding gedaan. Na vele jaren werkplezier in de zorg is onze lieve dochter Isis (10) geboren. Ik ben een aantal jaren thuismoeder geweest en daarnaast was ik werkzaam (administratieve taken) in het bedrijf van mijn man. Wat betreft mijn vrijetijdsbesteding: sporten (hier word ik heel blij van :-), wandelen met onze hond Grover, erop uit met mijn man en dochter, gezelligheid met vrienden.

In 2021 besloot ik weer terug te keren in de zorg. De coronatijd wakkerde mijn 'zustergevoel' aan en ik merkte dat het zorgen voor iemand en de zorg mijn eerste liefde zijn. Door het vrijwilligerswerk in Westerholm kreeg ik de smaak al snel weer te pakken. Sinds afgelopen juli ben ik werkzaam als verzorgende IG op de eerste etage. En wat is het fijn om weer terug te zijn in de zorg!

Graag tot ziens in Westerholm! Groetjes Linda.

Wie ben ik?

Mijn naam is Rudy Vissering (37 jaar) en ik ben samen met mijn vrouw Jacqueline en mijn twee kinderen Lotte van 4 en Iris van 2 jaar woonachtig in Roden.

Ik ben sinds 1 september 2022 werkzaam bij Westerholm in de functie als Financieel Economisch Adviseur. Hiervoor heb ik gewerkt als Financial Controller bij Fridina BV in Groningen. De overstap naar de zorg is een uitdaging, waar ik met veel enthousiasme aan begin.

Verder houd ik van sporten, leuke dingen doen met het gezin en borrelen (met vrienden).

Ik voetbal al sinds mijn 5^e bij ONR in Roden en ben nu lid van het 3^e elftal in een 35+ competitie.

Verder houd ik van hardlopen en wielrennen, echter wel op recreatief niveau.

In de wandelgang zullen we elkaar vast nog tegenkomen.

Mocht u in de tussentijd nieuwsgierig zijn, kom dan vooral kennismaken.

Rudy Vissering

Rudy Vissering

Hallo allemaal,

Mijn naam is Yaron Biemolt en ik ben 24 jaar jong. Ik woon vanaf jongs af aan al in Haren en nu nog steeds. Sinds een aantal maanden ben ik werkzaam als verzorgende-IG binnen Westerholm op de begane grond. Ik heb echt mijn plekje gevonden en werk daar met plezier.

Naast de zorg vind ik het erg leuk om met interieur bezig te zijn en op zoek te gaan naar mooie dingen om een plekje in huis te geven. Ik ga een aantal keer per week naar de sportschool, ik hou van actief bezig zijn. Ik ben cristen en jeugdleider in de kerk.

Verder hou ik erg van gezelligheid en spontaniteit, dus zoek mij gerust even op voor een gesprekje of wat anders! Ik hoop jullie allemaal snel eens te treffen in de wandelgangen.

Tot snel en een fijne dag gewenst,

Yaron Biemolt.

Yaron Biemolt

Onderzoek: De invloed van muziek op stemming

Dafne Piersma, psycholoog en Mimouna Lefdou, muziektherapeut

Westerholm levert samen met ZINN De Dilgt een bijdrage aan een onderzoek naar muziektherapie voor mensen met dementie (MIDDEL). De nulmetingen hebben al plaatsgevonden bij de bewoners die meedoen aan het onderzoek. Er is onderzocht hoe het nu met hen gaat door vragen te stellen aan hen en de verzorging. Na 3, 6 en 12 maanden zal dat opnieuw onderzocht worden.

Er zijn vier verschillende onderzoeksgroepen bij MIDDEL en we konden niet zelf bepalen in welke groep we meedoen. Er is in het buitenland voor geloot. Bij ZINN in De Dilgt zullen de deelnemende bewoners muziektherapie krijgen en/of gaan koorzingen. Westerholm is een controlegroep geworden. Hier zal de gebruikelijke zorg doorgaan en komt er geen muziektherapie. Wel zijn er plannen voor enkele activiteiten in de vorm van voorleessessies en kleine concerten. Informatie hierover komt tegen die tijd bij de deelnemende bewoners.

Dankzij het MIDDEL-onderzoek komt er hopelijk meer wetenschappelijk bewijs voor positieve effecten van muziek op de stemming. Dit kan ertoe gaan leiden dat er muziektherapeuten worden toegevoegd aan het behandelteam van ZINN. Ondanks dat er binnenkort (nog) geen muziektherapie in Westerholm zal zijn, stellen we de muziektherapeut graag aan jullie voor.

Mijn naam is Mimouna Lefdou. Ik ben muziektherapeute en werk sinds begin augustus 2022 met veel plezier op woonzorglocatie De Dilgt van ZINN.

Muziektherapie is een vorm van hulpverlening, waarbij muzikale middelen worden ingezet om verandering, ontwikkeling, stabilisatie of acceptatie te bewerkstelligen bij cliënten.

Muziektherapie geef ik op twee manieren. Actief door samen muziek te maken met behulp van stem, lichaam of instrument. Receptief door samen te luisteren naar muziek.

Mijn grote passie is muziek en ik vind het heerlijk om met mensen te werken. Zeker als ik kan

bijdragen aan het welbevinden van de groep mensen die niet altijd kunnen communiceren via woorden.

Momenteel doe ik mee aan een internationaal onderzoek (MIDDEL), waarbij wordt onderzocht of muziekinterventies invloed hebben op emoties bij mensen met dementie en depressieve klachten in de ouderenzorg.

Ik ben blij dat ik mee mag doen met het onderzoek, omdat mijn ervaring is dat mensen met een belemmering door muziektherapie zich verbinden met zichzelf, de ander, de omgeving. Zingen of muziek maken op een instrument kan een belangrijke bijdrage leveren aan het welbevinden op fysiek, emotioneel, sociaal en spiritueel vlak.

Kijk voor meer informatie over het onderzoek op: <https://huisartsgeneeskunde-umcg.nl/effectiviteit-van-muziekinterventies-middel-studie>.

Kennismaken met een vrijwilliger – Harry Beckers

Waren de vrijwilligers in de vorige afleveringen in het Huysmagazine allemaal echte noorderlingen, deze keer maken we kennis met een vrijwilliger uit de Randstad, die nog niet zo lang in het Groningse woont en via een advertentie in de Groninger Gezinsbode de weg naar Westerholm heeft weten te vinden.

Harry Beckers is in Den Haag geboren en getogen en is een echte Hagenees (van het veen - een Hagenaar is van het zand). Na zijn middelbare schooltijd verliet hij Den Haag om in Delft scheikunde te gaan studeren. Al snel ontdekte hij dat de microbiologie hem trok, daar is hij in afgestudeerd. Deze studie vormde de basis voor de levensmiddelensector, waarin hij zijn werkzame leven in verschillende hoedanigheden heeft doorgebracht.

In 1972 begon hij zijn loopbaan in Rotterdam bij wat toen nog de Keuringsdienst van Waren heette. Na vier jaar stapte hij over naar het RIVM in Bilthoven, waar hij zich onder andere bezighield met voedselinfecties en voedselvergiftigingen. Zo was hij betrokken bij het onderzoek naar de oorzaak van de beruchte salmonellose-explosie bij de Eurotop in Maastricht in 1981, waar ruim 600 journalisten het slachtoffer van werden.

Na twaalf-en-een-half jaar RIVM vertrok Harry naar Nestlé om zich daar aan de voedselveiligheid te wijden. Zijn standplaats was het laboratorium in Nunspeet; daarnaast was er een zestal vestigingen verspreid in Nederland en twee in België. In zijn Nestlé-jaren reisde hij heel wat af om in al deze plaatsen de voedselveiligheid te controleren en adviezen te geven.

Op zijn zestigste ging hij met (pre-)pensioen met de bedoeling om zich aan zijn hobby te wijden. Aangezien voedselveiligheid behalve zijn werk ook zijn hobby was, werd hij zzp'er van zijn eigen bedrijfje Harry Beckers Food Safety Consultant. Nog een aantal jaren heeft hij zijn kennis en ervaring ook voor de Raad van Accreditatie nuttig kunnen

maken, maar een paar jaar geleden is hij met die laatste activiteit gestopt.

Harry woonde in al die jaren in Ammerstol, een dorpje aan de noordkant van de Lek gelegen in de Krimpenerwaard, dat al in de Middeleeuwen bekend stond om zijn zalm. Die tijden zijn voorbij sinds 1920 toen de laatste zalm uit de Lek gevestigd was. Hij vertelde trots dat hij al in zijn Bilthovense jaren een van de eersten was die heel bewust aan carpooling deed. 49 jaar heeft Harry in Ammerstol gewoond, maar de liefde heeft hem uiteindelijk naar het Noorden gebracht. Sinds 2011 heeft hij een vriendin in Groningen, met wie hij aanvankelijk een weekend-relatie had. In de coronatijd bleek samenwonen aantrekkelijker en sinds mei 2021 is hij in Groningen woonachtig.

Voor de pandemie uitbrak, was Harry als vrijwilliger in Westerholm begonnen met het begeleiden van de biljartactiviteiten. In de periode van de lockdown en daarna van de verbouwing was het biljart niet toegankelijk en verdween het naar de kelder, maar nu heeft het een ereplaats gekregen in de hal. Bijna elke dondermiddag is Harry daar nu te vinden met een groepje biljarters. De dinsdagmiddagen maakt hij – als het weer het toelaat – met liefhebbers een tochtje op de duofiets. Op andere dagen doet hij vrijwilligersklussen voor ZINN. Maar als Nestlé een beroep op hem doet voor nog een klus, heeft dat even zijn prioriteit ...

Boekbespreking

J. de Bas, A. Bijl. Van vogels krijg je nooit genoeg. Amsterdam, 2022.

*'Een pond veren vliegt niet
Als er geen vogel in zit.'*
Bert Schierbeek

Wat een leuke serie gedichten hebben Jan de Bas en Arie Bijl samengebracht in hun bundel 'Van vogels krijg je nooit genoeg'. Een korte inleiding en daarna gewoon heel veel gedichten over allerlei vogels. Een register zit erbij op soort vogel, dus als je bijvoorbeeld op zoek bent naar een tekst over de ijsvogel, kom je zo terecht bij vier gedichten, o.a. dat van Ed Leeflang (p. 89) met de mooie regel '*... Daar kwam van rechts / oranje blanje bleu hij uit een duister/ groen gevlogen. ...*'

In dit geval staat de pracht, de schoonheid van de vogel centraal, in andere verzen wordt een link gelegd met een gevoel van de dichter, zoals bij Vasalis (p.146) die bij het horen van het merellied zo prachtig dicht: '*Ik kan het bijna niet verdragen / mijn voorjaar en mijn lief zijn heen.*'

Weet u welke vogel de meeste aandacht krijgt? Dat is de mus. Die wordt om zijn gewoonheid maar liefst in 12 gedichten bezongen. Bernlef noemt hem liefdevol '*onkruid onder de vogels*' (p. 25). Overigens is het ook het vogeltje dat bij de nationale vogeltelling 2022 op de eerste plaats staat, gevolgd door koolmees en merel.

Dichters hebben zich laten inspireren door vogels. Misschien raakt u wel geïnspireerd door deze gedichten om ook creatief aan de slag te gaan. Samen met de directie van Westerholm nodigen wij u uit een dichterlijke vogelbijdrage en/of een mooie vogelfoto in te sturen. U maakt kans op publicatie en eervolle vermelding in de volgende editie van dit Magazine. Het inzendadres is: geboektinharen@gmail.com en de sluitingsdatum is 30 januari. Wordt het een succes? Dan doen we dat in het voorjaar nog een keer.

De bundel komt ter inzage op de leestafel te liggen.

Ik eindig deze recensie heel onbescheiden met een vogelgedicht van mezelf. Mocht u ooit op Ameland komen, dan vindt u het afgebeeld bij het Koaikershuus achter Buren.

WOERD

AD 1705

Hij kwam vanuit het koude Zweden
Hier leek het veilig, was het mooi
Hij ging in glijvlucht naar beneden
Wat weet een eend ook van een kooi!

Hier, op het water neergestreken
In de luwte van het duingebied
En omgeven door een kraag van riet,
Leek elk gevaar voor hem geweken
Wat weet een eend ook van een kooi!

Maar daar kwam dreiging aangedreven
Verpakt in schoonheid en verleiding
Een woerd heeft ook een liefdesleven
Zodat hij weerloos met haar meeging
Wat weet een eend ook van een kooi!

Prince
Bent u te gast in 't Koaikershuus
En kiest u voor de eendmenu's
Gedenk de LIEFDE dan als kracht
Die ooit twee eenden samenbracht.

1. AD 1705 = het jaar waarin de eendenkooi werd aangelegd in opdracht van Amalia van Anhalt-Dessau (prinses van Oranje) en de eerste eenden invlogen, gelokt door tamme eenden.
2. Prince = laatste strofe van een gedicht met refrein, waarin de moraal wordt weergegeven en die vaak opgedragen wordt aan een persoon of instantie.

Boekbespreking

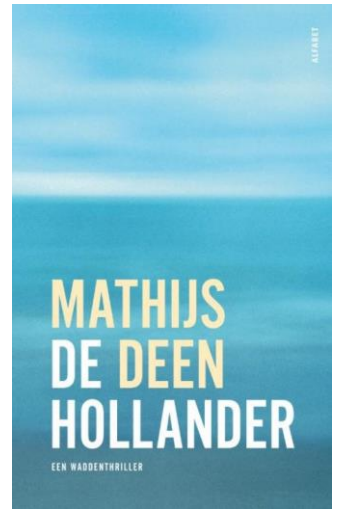
Mathijs Deen. De Hollander

'Als ik in de bibliotheek kom en de tafel met spannende boeken afspeur, kijk ik bijna altijd eerst naar titels van Scandinavische auteurs: Dahl, Wallander, Nesser, Börjind etc. Goed, de Engelse Arlidge mag er ook zijn en misschien een enkele Amerikaan, maar daar blijft het bij. Die voorkeur deel ik kennelijk met veel mensen.

Maar weet u dat we een Nederlandse schrijver hebben die niet onderdoet voor zijn noordelijke collega's? Dat is Mathijs Deen met zijn boek 'De Hollander'.

Deen is een geweldige stilist, die helder en geraffineerd een goed verhaal brengt met de nodige spanning geladen. Dat verhaal speelt zich af in het Duits/Nederlandse wadengebied met plaatsen van handeling als Delfzijl, Greetsiel, Borkum en het wad zelf. Plaats delict (is er wel sprake van een delict?): zandplaat De Hond in de monding van de Eems.

De hoofdpersoon, Liewe Cupido, wordt ingeschakeld als er een dode wadloper gevonden is op die zandbank. Liewe is zoon van een Texelse visser en een Duitse moeder. Hij is rechercheur bij de Duitse politie en wordt daar de Hollander genoemd.

Het slachtoffer is een niet onervaren Duitse wadloper, maar hij wordt gevonden door de Hollandse havenpolitie (marechaussee), precies op de plaats die zowel door de Nederlandse als de Duitse autoriteiten geclaimd wordt. U voelt het wel aankomen: dat wordt getouwtrek tussen de beide instanties en dan is het mooi meegenomen dat die Hollander als een soort undercover agent kan proberen te achterhalen wat er precies gebeurd is. Hoe komt het slachtoffer daar terecht? Is hij wel verdronken of is er een andere doodsoorzaak? Wat is de rol van zijn vriend en mede-wadloper? Etc. De charme van het verhaal wordt niet in de laatste plaats bepaald door de noordelijke sfeertekening: de uitgestrektheid van het wad, de luchten erboven, het mysterieuze en onberekenbare tij:

P.91. Het is de wereld achter de dijk waar alles anders is dan aan deze kant, hier op het land waar we alles onder controle denken te hebben. Op het wad is de natuur de baas, en die natuur... je bent er als mens te gast en je wordt er klein, heel klein en ook heel bescheiden.... het wad relateert je bestaan, het zet jou als sterveling in een eeuwig perspectief. En dat perspectief is overweldigend.

P. 98. ... het wad was net een enorm zwart gat, een poort naar de onderwereld ... je bent wel erg klein daar in de nacht, in je eentje in dat net, met het water dat omhoogkomt. De sterren boven, en dan de wolken die voor de maan schuiven, als een gordijn dat dichtgaat.

Binnen die wereld maakt de lezer kennis met de daar passende karakters: De Hollander als een stugge, zwijgzame, intelligente politieman die weet hoe hij de mensen moet aanpakken*, zijn Nederlandse collega Anne Baukje, de brigadecommandant 'blaaskaak' Henk van de Wal, de forensisch patholoog Derk Wortelboer, de journalist Pauline Islander van de Borkumer Zeitung, de wadschilder Lode Förmann** en natuurlijk de wadlopers. Dat zijn drie 'vrienden', professionals die uitzien naar een gelegenheid om de moeilijkste wadlooptocht (de oversteek van Manslagt naar Borkum) te maken. Als het zo ver is, zit Aron in Engeland, dus Klaus en Peter gaan het alleen wagen. Met fatale afloop voor Klaus: een ongeluk of speelt er meer? In ieder geval wordt zijn collega Peter in verwarde toestand opgevangen door de politie. Het is aan de Hollander om uit te zoeken wat er precies is gebeurd. Dat alles in een nuchtere, heldere, zakelijke stijl met soms verrassende beelden, die laten zien dat Deen het gebied met alles wat daar leeft en werkt, goed kent. En Deen is nog niet uitgeschreven: een tweede thriller 'De Duiker' staat op stapel!

* De nuchtere, filosofische kijk van de Hollander blijkt bijv. als hij samen met nerveuze Peter op de vuurtoren van Borkum staat. *P. 78. Lattewitz neemt de kijker over en terwijl hij hem in zijn jaszak stopt, zegt hij: 'Ik zoek niks. Wat je daar kwijtraakt, ben je voor altijd kwijt.' Liewe kijkt over het wad en dan naar Lattewitz. 'Wat kwijt is, is ook ergens', zegt hij.*

** Een aardig fragment tot besluit. De wadschilder Lode gaat dagelijks met zijn schip het wad op en schildert altijd weer de zonsondergang, maar maakt het werk nooit af. De journalist Pauline maakt een reportage over hem. *P. 28. "Het was een reportage geworden die na 1500 woorden abrupt, midden in een zin, ophield. Ze moest dat uitleggen aan haar eindredacteur. 'Begrijp je dat dan niet?' zei ze. 'Förmann maakt zijn schilderijen ook nooit af, maar daar gaat het hem juist om. Hij zegt het toch zelf? Dat het leven nooit af is? En dat dat het is waar het om gaat?'"*

Boekbespreking

TSJAIKOVSKISTRAAT 40 PIETER WATERDRINKER

In november 2018 hield Pieter Waterdrinker voor de leden van het Nut een lezing over zijn in 2017 verschenen boek *Tsjaikovskistraat 40*. Inmiddels beleeft deze autobiografische vertelling al een vierentwintigste druk. Waterdrinker bleek een toegankelijke man, die me moeiteloos zijn mobiele Russische nummer gaf om contact te kunnen hebben over de organisatie.

Het was een bijzondere avond. Niet in het minst door een onaangekondigde fotograaf/journalist die zich hinderlijk en herhaaldelijk aan de spreker opdrong. Enig artikel hebben wij nooit gezien. Ons met de vraag achterlatend: is hij een fan of een spion? In het boek valt een soortgelijke dubbelzinnigheid op. Is wat we lezen ook wat er gebeurt?

Het begint al met het verhaal over de bestemming van in het Russisch vertaalde bijbels, die vooral niet terecht komen op de bestemming die de gulle Nederlandse gevers is voorgeschoteld. Bizar maar ik zag ook de humor ervan in.

Waterdrinker vertelt over het Rusland van nu en verbindt dat met de ingewikkelde Russische historie van de laatste eeuw. Dat verbinden maakt samen met zijn interpretaties dit boek zeer interessant. Het autobiografische element van zijn vertellingen heeft mij minder kunnen bekoren.

Begrijp ik Rusland beter na het lezen van deze 430 pagina's? Ja toch wel in algemene zin. Het cultuurverschil tussen de bewoners van Oost- en West-Europa is scherp getekend en lijkt in deze roerige tijd steeds meer onoverbrugbaar. Ik las na het lezen van dit boek de krant met andere ogen. Dat had ik niet verwacht.

Karel van het Reve, in zijn grote geschiedenis van de Russische literatuur, en ook zomergast Derk Sauer in zijn multimediale optreden, duiden eveneens dit bijzondere land vanuit hun perspectief. Pieter Waterdrinker voegt zijn visie daaraan toe. Het draagt allemaal bij aan onze meningsvorming over een Rusland, waartoe we ons steeds opnieuw moeten leren verhouden. Maar laten we eerst vooral hopen op en werken aan vrede aan de Europese oostgrens.

Henk Boomker

Column Job-Jan ten Horn - Geestelijk Verzorger

“Alle wegen leiden naar Rome, toch?”

Ik zit aan tafel met een stuk of wat teamgenoten. We hebben zojuist een voetbalwedstrijd gewonnen en drinken tevreden een glas bier. Hoogtepunten van de wedstrijd worden in het zonnetje gezet en blunders worden met humor geadresseerd. Het is een goed samenzijn.

Het team bestaat voornamelijk uit jongens van begin twintig. Stuk voor stuk goede gasten die serieus met hun leven en toekomst bezig zijn en gelukkig tijd genoeg over hebben om avonturen te beleven. Meer dan eens voel ik enige weemoed als ik hun verhalen hoor en aan mijn eigen leven denk. Mijn eigen leven. Dat is vol. Vol met werk, afspraken, leuke dingen, minder leuke dingen. Absoluut geen slecht of ongelukkig leven maar wel ontzettend vol.

Misschien heeft deze volheid er ook wel toe geleid dat ik daar aan tafel met mijn teamgenoten een nieuwtje deel. Ik vertel ze dat ik komend jaar naar Rome ga lopen. Van april tot juli ben ik op pad. Ik ga de 'Via Francigena' lopen, de weg van de Franken. In het jaar 990 was Sigeric, aartsbisschop van Canterbury, de eerste die deze route heeft gelopen.

Aan de tafel in de voetbalkantine valt een korte stilte en worden er verbaasde blikken uitgewisseld die snel overgaan in een schaterlach. Naar Rome lopen? Waarom zou je dat, in godsnaam, doen? Ze verklaren me voor gek en ik geef ze niet eens ongelijk.

Tja, waarom ga ik dit doen? Het antwoord op de vraag is telkens weer net wat anders. Soms noem ik het een pelgrimage, dan weer een bedevaart en een 'flinke wandeltocht' heb ik het ook al met Groningse nuchterheid genoemd. Ik vervolg meestal door uit te leggen waar ik me op verheug. Iedere dag buiten en in beweging zijn. In de vrije natuur. De wind door mijn haren en de zon op mijn gezicht. En dan op het einde van de dag bij een herberg aankomen, waar het haardvuur brandt en een sfeer van geborgenheid en gezelligheid heerst. Waar je kan aanschuiven aan een lange tafel, een eenvoudige maaltijd krijgt en één, vooruit twee, klein(e) glaasje(s) wijn.

Nou weet ik ook wel dat dit wel een heel romantisch beeld is van drie maanden wandelen. Het gaat vast ook een keer regenen of, nog erger, dat 's avonds de wijn op is. Er zullen momenten zijn waar ik mezelf tegenkom. Dat ik even moet doorbijten of juist moet uitrusten. Ik hoop op die momenten aan te voelen wat wijs is om te doen. De wijsheid dat er geen verzet is tegen de loop der dingen maar dat ik me spontaan laat meegaan in datgene wat de weg mij biedt.

Alle wegen leiden immers naar Rome, toch? Ik hoop het u volgend jaar te kunnen vertellen.

Job-Jan ten Horn, geestelijk verzorger Westerholm

DE HISTORIE VAN WESTERHOLM

HISTORISCHE WANDELING ROND WESTERHOLM DOOR Eppo VAN KOLDAM

Op 24 september jl. heb ik een historische wandeling rond Westerholm verzorgd. Dit als een samenwerking tussen Westerholm en de historische vereniging 'Old Go' in Haren. Bij beide organisaties ben ik bestuurlijk betrokken en dus kon ik die twee petten deze keer mooi combineren.

In het voorjaar benaderde het organisatiecomité mij met de vraag de wandeling te organiseren. Ik was dadelijk enthousiast. Maar dan begint wel direct het nadenken. Waar loop je langs? Hoelang mag de wandeling duren? Wat is er te vertellen? Na enig nadenken en rondwandelen rond Westerholm was de opzet me duidelijk. Geen lange route, maar eigenlijk zo kort mogelijk rond Westerholm.

Dat traject biedt de mogelijkheid om op een redelijk aantal items in te gaan. Uiteraard de historie van Westerholm zelf, maar ook het door NSB'ers vernielde Oranje-Lippe Monument op de hoek van de Wilhelminalaan en de Westerse Drift, de Stolpersteine voor de omgekomen familie Blocq aan de Wilhelminalaan, de locatie van het transformatorstation voor de elektrische tram, de Sint Nicolaasschool en nog veel meer.

De volgende stap is dan om over alle onderwerpen foto's en gegevens te verzamelen. Voor de vakantie was ik daar mee klaar. In totaal kwam ik uit op 36 grote foto's die ik langs de route wilde laten zien. Direct na de vakantie heb ik die foto's laten afdrukken. Vervolgens moesten ze nog worden ingelijst en op 24 september in alle vroegte de grond in. Dat was nog heel wat werk, maar gelukkig had ik hulp.

Gerda Elsinga en Eppo van Koldam (leden Raad van Toezicht) slaan de palen voor de foto's in de grond. Ook Eppo's kleindochter Florine helpt mee.

Eppo geeft uitleg over het tankstation aan de Rijksstraatweg voor het Beatrixhuys.

Ook om 15.00 uur was er nog veel belangstelling van leden van Old Go

Ikjes1 door mevrouw Holtkamp

Bewoner van Beatrixhuys

Het tasje

Woensdagmiddag, m'n vaste voorleesmiddag in het verpleeghuis. De dames zitten al klaar. Ik begin, het is muisstil. Dan begint mevrouw De Boer haar tasje uit te pakken. Vanuit mijn ooghoeken zie ik ansichtkaarten, een kammetje, een nylonkous en een theezakje tevoorschijn komen. Een theezakje? Ik vraag haar beleefd alles weer in te pakken en het tasje dicht te houden. Dit ritueel herhaalt zich nog een paar maal, uiteindelijk pak ik het tasje en zet het zo neer dat ze er net niet bij kan. Ze strubbelt hevig tegen, maar legt zich er uiteindelijk toch bij neer.

Dan is het tijd. De dames worden opgehaald. Mevrouw De Boer is bijna om de hoek verdwenen als ik haar tasje ontwaar. Ik roep: "Mevrouw, uw tasje!" Haar antwoord: "Ach kind, had ik dat dan bij me?"

Hoe heet ie ook weer?

Ik word gevraagd om mijn fagot te demonstreren bij een AMV-les op de muziekschool. De jonge blokfluitertjes kijken geïnteresseerd toe als ik het instrument uit de koffer haal en het in elkaar zet. Ze willen er alles van weten. En dat er zulke lage tonen uit kunnen komen!

Aan het eind van de les worden de kinderen opgehaald.

Een moeder vraagt aan haar zoontje: "Wat voor instrument heb je gezien vandaag?"

Zijn antwoord: "Een Van Gogh".

Kleren maken de man

In het dorp word ik gegroet door een lange, keurig geklede oudere heer. Ik groet terug. Wie is die man? Het gezicht komt mij wel bekend voor, maar waar ken ik hem van? In gedachten ga ik mijn kennissenkring langs. Een collega van m'n man misschien? Hij is te oud om de vader van één van de vriendinnen van onze dochters te zijn. Is het niet? Ach nee, die woont hier al lang niet meer. Het gezicht laat mij niet los.

Een paar dagen later in het zwembad zie ik plotseling het gezochte hoofd voorbij zwemmen. Dat is hem! Vanuit deze positie bekijk je de medemens toch heel anders. Beste medezwimmers/sters, mocht ik u op straat eens zonder te groeten voorbij lopen, dan weet u nu hoe dat komt. Toch knap dat deze meneer mij herkende.

1 Een Ikje is een persoonlijke ervaring of grappige anekdote in weinig woorden. In de vaste Ikjes-rubriek van de NRC zijn de lezers de auteurs van de ikjes.

Opschudd'n

Samen komen rond een thema, praten over gebeurtenissen, kennis delen, plezier hebben aan herinneringen en ervaringen. Luisteren en vertellen. Een avond die je weer even wakker schudt.

Marian Le Roux en Anneke Wortelboer hebben een avond georganiseerd rond het thema: Reis door de herfst. Genietend van een heerlijke herfsttaart, aan een met kastanjes versierde tafel werd er voorgelezen. Dat bracht veel herinneringen boven. Een bijzondere avond.

Iedere dinsdagavond verzorgt een groep mantelzorgers (familie, vrienden) van bewoners van Westerholm een gezellige en veelal informatieve avond rond een thema voor de bewoners. Naar aanleiding daarvan komen veel verhalen en ervaringen van de aanwezigen los, maar soms bestaat de activiteit uit vooral luisteren en kijken. Zo wordt er bijvoorbeeld samen gekeken naar tv-programma's uit de oude doos, naar natuurfilms of Polygoonbeelden. Er worden gedichten voorgedragen, er wordt naar muziek geluisterd of een kleine lezing gegeven. Ook de actualiteit zoals een wereldgebeurtenis of de seizoenswisseling geeft gesprekstof en kan een onderwerp zijn van een opschudavond. In onze groep Opschudders (de mantelzorgers) heeft iedereen wel een specialisme dat of een interesse die aanleiding kan vormen voor een gezellige en ook inhoudelijk voldoening gevende avond.

Natuurlijk gebeurt dit alles onder het genot van koffie, thee en wat lekkers erbij. Als afsluiting is er bovendien frisdrank of sap met een hartige versnapering.

Hoe ziet een Opschud-avond eruit?

Een avond wordt verzorgd door een tweetal Opschudders die onderling de taken verdelen en voorbereiden.

De bewoners worden verwacht om 19.00 uur, wij komen iets eerder om stoelen klaar te zetten en eventueel de apparatuur startklaar te zetten.

Het personeel van Westerholm zorgt dat er een gevulde cateringkar staat die wij zo kunnen meenemen naar de lounge waar het programma plaatsvindt.

Zodra de mensen de lounge binnenkomen, helpen wij hen, indien nodig, met plaatsnemen en schenken koffie en thee. Er is geen inschrijving voor de avond maar meestal is er een vaste groep mensen die aanschuift en ook weten we met elkaar vaak wel wie er die avond komt. Zodra we compleet zijn, starten we met het programma. Met af en toe een pauze om ervaringen uit te wisselen (dit is natuurlijk afhankelijk van de opzet van de avond) sluiten we rond 21.00-21.30 uur af.

De meeste bewoners gaan zelf naar hun appartement maar de verzorgers, en soms wij, helpen wel eens handje.

Wij zorgen vervolgens voor het netjes achterlaten van de ruimte.

Eens in de paar maanden hebben we een evaluatie van de afgelopen opschudavonden. We bespreken daar wat goede aansprekende onderwerpen waren, tegen welke problemen we aanliepen en we stellen de agenda van de komende tijd op. De coördinatie vanuit Westerholm is in handen van Janneke Postema maar inhoudelijk zorgen de vrijwilligers voor het programma. Onderling houden we bovendien contact via Trello en Whatsapp.

Wij zoeken Opschudders!

We verzorgen per tweetal een avond en zijn daardoor niet wekelijks aan de beurt. Toch blijkt het wel eens moeilijk de dinsdagavonden te bemensen. Wij zoeken daarom enthousiaste familieleden, vrienden, burens, kennissen die eens in de 5 à 6 weken een avond willen vullen of helpen vullen.

Aanmelden daarvoor kan via hospitality@westerholm.nl onder vermelding van Opschudd'n.

Wij hopen je te verwelkomen in onze vrijwilligersgroep.

Waken, het bij een naaste zijn in de laatste levensfase kan voor familie en vrienden een hele opgave zijn. Vaak is het een langdurig intiem samenzijn, waarin alle emoties van het leven kunnen samenkomen. Een beetje steun is dan meer dan welkom. Die steun kan in de vorm van het gebruik van de waakmand

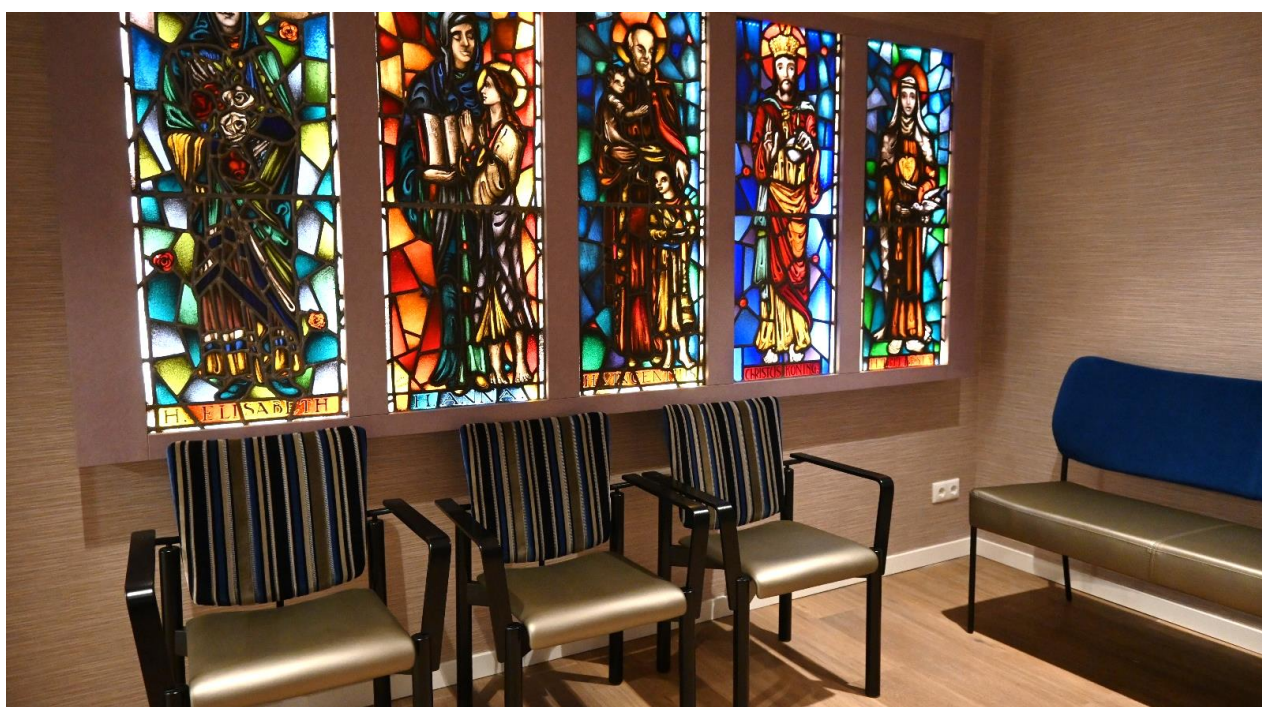
In de waakmand zit onder andere: een lichtje voor de sfeer, een CD met muziek waaraan men gehecht was, een geurkaars met een fijne geur, massageolie om lichamenlijk contact te maken met handen en voeten, een dagboekje om gevoelens te uiten, boekje met gedichten, kleurpotloden, een warme plaid. Ook zit er een folder bij met veel tips voor naasten, hoe om te gaan de persoon die gaat sterven.

Westerholm heeft de waakmand al een tijd in gebruik. U kunt de mand aan de zorgmedewerkers vragen, maar veelal wordt hij aangeboden.

Stilteruimte

Hieronder ziet u een foto van de prachtige stilteruimte in Westerholm. Deze ruimte is er voor iedereen en kan gebruikt worden voor een moment van stilte, ontspanning, gebed of meditatie. Ook liggen er altijd boekjes klaar die u in kunt zien voor wat geïnspireerde en bemoedigende woorden. U bent van harte welkom om gebruik te maken van de ruimte, de deur staat altijd open.

In ontmoeting met elkaar

Activiteiten bij Westerholm

Voor bewoners van Westerholm en bewoners in de wijk organiseren wij diverse activiteiten. Deze zijn afgestemd op de wensen van onze doelgroep. De activiteiten worden in kleinere of grotere groepen aangeboden in de Huyskamers en in het Grand Café.

Activiteiten

1. Elke dag samen koffiedrinken in de huiskamers en de Grand Café vanaf 10.00 uur. In het weekend vanaf 10.30 uur.
2. Het restaurant, voor de warme maaltijd, is dagelijks geopend van 12.00 tot 13.00 uur.
3. Maandelijks zijn er borreluurtjes en een herensociëteit.
4. U kunt meedoen aan spelletjesmiddagen met sjoelen, rummikub, scrabble, dammen.
5. Er zijn creatieve activiteiten zoals kleuren, kaarten maken, bloemschikken.
6. U kunt met elkaar in het Grand Café kijken naar natuurfilms, muziek- en speelfilms.
7. Er zijn muziekconcerten en lezingen over allerlei onderwerpen.
8. Wekelijks bieden we "Meer Bewegen" met begeleiding aan in de Huyskamers en de fitnessruimte.
9. Om de week is er een voorleesmiddag op de maandag in het Wijkhuys.

Agenda

In ons activiteitenoverzicht, die wekelijks bij onze bewoners in de bus valt, kunt u lezen wat er georganiseerd wordt. Verder kunt u ons activiteitenoverzicht lezen in het Grand Café of op onze website: www.westerholm.nl

Tips

Ideeën en wensen voor een activiteit kunt u laten weten aan het Hospitality team: Janneke Postema en Verona Duursma. Zij zijn bereikbaar via onze receptie: 050 534 21 22 of info@westerholm.nl

Faciliteiten

De bewoners van Westerholm krijgen het activiteitenprogramma, het menu en de mededelingen op papier toegezonden. Belangstellenden kunnen deze informatie ook vinden op onze website: www.westerholm.nl

Winkeltje in Westerholm

Het winkeltje in de kelder is geopend op maandag, dinsdag, donderdag en vrijdag van 10.30 tot 11.30 uur. Heeft u wensen over het assortiment, bespreekt u dit dan met het personeel van het winkeltje.

Elke woensdag staat de SRV-wagen (tussen 10.15-11.15 uur) bij Westerholm. Uw SRV-boodschappenlijstje levert u uiterlijk woensdags 10.00 uur in bij de receptie.

Pedicure

Bewoners in Westerholm kunnen zelf een pedicure regelen. Heeft u nog geen pedicure en heeft u een nodig, vraag dan uw EVV'er. Deze weet welke pedicures regelmatig in Westerholm komen.

Kapper

Mevrouw Hegge is op dinsdag- en donderdagmorgen in Westerholm. Afspraken gaan via de EVV'er.

Duo scootmobiel en Duo fiets

Samen erop uit? Wat is er gezelliger! In Westerholm hebben we een duo scootmobiel en een duo fiets beschikbaar. Zodat u samen op stap kunt, terwijl er maar één bestuurder nodig is. Hierdoor is het altijd mogelijk iemand mee te nemen die niet per se hoeft te rijden. U kunt de scootmobiel en fiets reserveren bij de receptie van Westerholm. Voordat u pad gaat, krijgt u een korte instructie over het gebruik, zodat u vertrouwd en veilig de weg op kunt. De scootmobiel en fiets zijn door ons verzekerd en wij zorgen ervoor dat u goed zichtbaar bent met een reflecterend vest over de stoel van het scootmobiel.

